

Afwezige vader als prikkel voor werkverslaving

'Als de vader niet beschikbaar is, geeft dat kinderen het gevoel dat ze niet belangrijk zijn, dat ze niet goed genoeg zijn', stelt Tjeerd de Jong van verslavingsklinik The Youturn.
FOTO GETTY IMAGES

'Kijk papa, hoe goed ik het allemaal doe'

door Pieter van Erven
Dorens

AMSTERDAM • Ervaringsdeskundige Tjeerd de Jong richt zich met zijn bedrijf The Youturn op de behandeling van ondernemers en bn'ers met een drank- of drugsprobleem. Of beide. „De afgelopen jaren heb ik enorm veel geleerd. Zo komen bij de mannen die we behandelen vaak hun vaders aan bod. Je ziet vaak dat de vader van onze klanten afwezig was.“

„Het is nu erg rustig, in de vakantieperiodes zijn onze klanten altijd weg. De meesten hebben wel een buitenhuis“, zegt De Jong bij de ontvangst in het rustieke landhuis Prins Hendriksoord, op een steenworp van Paleis Soestdijk.

„Hier ontvangen wij klanten voor het eerste gesprek“, vertelt De Jong in een woonkamer met wijds uitzicht over bossen, weilanden en paarden. Met zijn jonge bedrijf huurt hij er een etage. „Onze klanten zoeken discretie en willen geen wachttijden. Ze zijn gewend in sterrenrestaurants te eten, wij zijn een sterrenrestaurant in de GGZ.“

De Jong (65) startte het bedrijf op basis van zijn eigen ervaring als verslaafde eigenaar van een succesvol reclamebureau met veertig werknemers. Door drank en drugs raakte hij volkomen van het pad, tot hij in een buitenlandse kliniek te-

Buitenplaats Prins Hendriksoord in Den Dolder, waar zorgverlener The Youturn klanten ontvangt.
FOTO THE YOUTURN

recht kwam. „Dat is nu ruim twintig jaar geleden, ik heb sindsdien nooit meer gedronken of gebruikt.“

Volgens De Jong zijn succesvolle ondernemers en beroemdheden vaker verslaafd aan drank en drugs dan gemiddeld. „Meestal heeft dat te maken met een onderliggende problematiek. Bram Bakker (de oud-psychiater, red.) noemt dat 'oud zeer'.“

Dat kan dus een afwezige vader zijn, zegt De Jong. „Als de va-

der niet beschikbaar is, zich weinig om het kind bekomert, geeft dat kinderen het gevoel dat ze niet belangrijk zijn. Je wil dan bewijzen hoe goed je bent. Ik was ook zo, van: 'kijk eens papa, wat ik allemaal kan.' Maar dat is een doodlopend pad, want door het succes wordt al die

onderliggende pijn niet opgelost.“

Maar je kan toch ook succes hebben zonder zulke drijfveren? „Zeker, als jij een uitgebalanceerd mens bent en vanuit die motivatie je succes behaalt, dan is er niks aan de hand. Maar doe je het vanuit die andere drijfveer, dan is het een 'cooping mechanisme'. Je ziet die groep ook grenzeloos en mateloos worden. Ze verliezen het contact met partner en kinderen. Werken kan dan een gedragsverslaving zijn, hetzelfde als drinken en drugs gebruiken. Die gedragingen komen er ook vaak bij kijken.“

Zakenreis

Bij The Youturn kunnen klanten ook thuis behandeld worden en desnoods op een zakenreis. „Het gebruik moet eerst stoppen, anders kun je iemand niet behandelen“, aldus De Jong. Ook wordt er samengewerkt met partnerklinieken in bijvoor-

beeld Spanje, Bali of de VS. Kosten: €35.000 tot €50.000 per maand. „Je zoekt voor een client het beste programma. We hadden bijvoorbeeld een cliënt die niet tegen groepen kan, daar huren we dan op Bali een villa voor en hij krijgt een persoonlijk behandelteam. Dat kostte dan wel €50.000 per week.“

The Youturn zoekt klinieken met 'enig comfortniveau' uit. „Maar de duurste is zeker niet per se de beste. Een behandeling kent ook een zeker ongemak.“

Net als reguliere verslaafden zijn ook rijke verslaafden er soms heel slecht aan toe, zegt De Jong. „Mensen komen soms huilend aan de lijn. Het zijn ondernemers die uitblinken in wilskracht, ze kunnen alles bereiken, maar hun eigen gebruik kunnen ze niet controleren. Dat is wat verslaving is.“ Inmiddels draait The Youturn bijna drie jaar. „Op het ogenblik hebben we zo'n vijftien mensen in behandeling. Dat doen we met een team van tien professionals.“

Applaudiseren

Hulp is vaak ver weg, zegt De Jong. „Het probleem is dat iedereen om je heen staat te applaudiseren. Wie gaat je vertellen dat je het verkeerd doet? Dan is er ook de drempel om hulp te vragen, de angst voor reputatieverlies. De reguliere zorg is vaak geen optie.“ Meestal kloppen ze pas aan voor hulp als het niet anders kan“, zegt De Jong. „Het laatste dwijtje kan zijn dat de partner het niet meer trekt. Of dat een mede-aan-deelhouder zegt: er valt met jou zo niet meer te werken.“

Edith van Driel organiseerde duizenden congressen in de RAI. Het aids-congres in 1992 maakte een onuitwisbare indruk.
FOTO RICHARD MOUW

'IK KREEG VEEL UITLEG, AIDS WAS NOG ENGE ZIEKTE'

'Eigelijk zou het congres in de Verenigde Staten zijn, maar dat sloot de deuren voor aids-patiënten. En toen zei Amsterdam: 'wij willen het aids-congres hier wel hebben'. Het is al 32 jaar geleden, maar het is het meest indrukwekkende evenement dat ik ooit heb georganiseerd', vertelt Edith van Driel (57). Ze werkt al 34 jaar als eventmanager bij RAI Amsterdam en heeft 'duizenden congressen en evenementen' georganiseerd. „Het was 1992. Aids was nog een enge ziekte. Maar in Amsterdam hing een enorm positieve sfeer. Overal waren steunbetuigingen voor mensen met aids.“

Zo'n dertigduizend mensen bezochten het congres. Artsen en wetenschappers van over de hele wereld vlogen naar Amsterdam. „En heel veel patiënten. Dat was voor ons heel apart. Je kon heel duidelijk zien dat ze ziek waren. Aan hun huid, hun haren, en ze hadden veel zweren“, herinnert ze zich.

Van Driel en haar collega's kregen uitgebreide instructies, bijvoorbeeld over wat ze wel en niet mochten aanraken. „Veel collega's waren behoorlijk in de stress. Er moest echt uitgelegd worden dat je het niet kreeg als je langs iemand liep. De schoonmakers vonden het best wel eng om de toiletten schoon te maken. Maar uiteindelijk werd iedereen gerustgesteld. Je moest uitkijken met bloed. En handschoenen aandoen met schoonmaken. Zorgen dat je goed beschermd was, een beetje

zoals met corona.“ Het mooie was dat de patiënten heel erg welkom waren in de stad, herinnert Van Driel zich. „Overal werden kleine feestjes gevierd. Natuurlijk, ze waren ziek, en heus niet iedereen was blij. Maar ze verstonen heel goed de kunst van 'het leven vieren'. Alles eruit halen wat erin zit, zo'n houding. Dat maakte het enorm speciaal voor ons.“

Het aids-congres is voor Van Driel op nog een manier bijzonder geworden. „In 2014 organiseerde ik de bijeenkomst voor de nabestaanden van de MH17-ramp bij ons in de RAI. Ik vond dat heel indrukwekkend. De namen van alle slachtoffers werden voorgelezen en er was een zee van bloemen en knuffels. Bij deze ramp waren ook enkele voor- en achterstaande Nederlandse aids-onderzoekers omgekomen. Zij zaten in dat vliegtuig.“

Ze vindt het bijzonder om te bedenken dat die onderzoekers in 1992 ook in de RAI aanwezig waren. „Vanwege hun overlijden werd niet lang daarna het volgende aids-congres, dat steeds in een andere stad ter wereld plaatsvindt, opnieuw in Amsterdam georganiseerd. Als een soort eerbetoon“, zegt ze. „Het maakte voor mij een cirkel rond.“

Klaartje Bax

Heb jij ook een dag op je werk meegemaakt die nooit zal vergeten? Positief, of juist negatief? Mail je verhaal en telefoonnummer naar carriere@telegraaf.nl.

DE ONVERGETELIJKE
WERKDAG